

Arrest

nr. 28 604 van 11 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 april 2004 een asielaanvraag in.

1.2. Op 6 mei 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten .

1.3. Op 17 juni 2004 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was. Op 8 november 2005 besloot de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.4. Op 27 oktober 2006 besloot de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.5. Op 26 april 2006 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 15 februari 2007 besliste de gemachtigde van de minister om aan verzoeker een verblijfsvergunning te verstrekken in navolging van de in punt 1.4. vermelde beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.7. Op 23 oktober 2007 besliste de gemachtigde van de minister de in punt 1.5. bedoelde aanvraag zonder voorwerp te verklaren. Deze beslissing werd verzoeker op 14 december 2007 ter kennis gebracht.

1.8. Tegen de in punt 1.7. bedoelde beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die deze beslissing bij arrest nummer 8532 van 11 maart 2008 vernietigde.

1.9. Op 22 mei 2008 nam de gemachtigde van de minister een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ingediend op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. Deze werd betekend op 16 februari 2009.

Dit is thans de bestreden beslissing, luidend als volgt:

“Dat de betrokkenen reeds op 27/10/2006 in bezit werden gesteld van een tijdelijke verblijfsmachtiging in het kader van subsidiaire bescherming. Dat de hier ingeroepen aanvraag tot verblijfsmachtiging (ingediend op 04/05/2006), indien deze zou leiden tot een gunstige beslissing, ook enkel (en tenminste tot 04/05/2011, d.w.z 5 jaar na indiening van de aanvraag) tot een tijdelijke verblijfsmachtiging leidt. Dat het resultaat van de gevraagde verblijfsmachtiging om medische redenen m.a.w. eenzelfde resultaat kent als het verblijf dat de betrokkenen heden reeds bezitten. Dat evenwel mocht het verblijf dat aan de betrokkenen toegekend werd op basis van subsidiaire bescherming ooit worden ingetrokken, en indien op dat ogenblik de hier ingeroepen medische context nog steeds aanwezig is, het de betrokkenen vrijstaat alsnog een nieuw verzoek tot verblijfsmachtiging bij onze diensten in te dienen op basis van medische gronden.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker en verweerder vragen elk de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in de huidige stand van zaken niet over een dergelijke bevoegdheid en dus kan er niet ingegaan worden op dit verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de “*artikelen 9 en verder*” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, “*van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.*” Verzoeker stelt dat tevens dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 9 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste

beoordelingsfout begaat, wanneer deze zonder afdoende motivering ivm de inhoud van de aanvraag als zonder voorwerp wordt beschouwd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling weliswaar draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is - quod non.

Dat geenszins gemotiveerd wordt waarom het verzoek van verzoekende partij niet dient ingewilligd. Een aanvraag conform artikel 9.3 Vw en de inhoud ervan was immers gekend bij verwerende partij. Dat het geven van deze beslissing derhalve niet zorgvuldig is geschied en in strijd met is met de zorgvuldigheidsplicht van de overheid.

Verzoeker en zijn kind kennen ernstige medische problemen. Zij hebben belang bij een onbeperkt verblijf dat hen zekerheid heeft.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissingen. Deze is contradictorisch met de aanvraag tot regularisatie, verwerende partij dus wel bekend.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker, die prefect geïntegreerd is niet te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing. 23 oktober 2007 waarbij aan verzoekende partij de beslissing gegeven wordt faalt derhalve volledig. Verzoeker heeft immers wel degelijk belang bij de regularisatie."

3.2. In haar nota stelt verwerende partij het volgende:

"Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van de volgende elementen:

"Dat de betrokkenen reeds op 27/1 012006 in bezit werden gesteld van een tijdelijke verblijfsmachtiging in het kader van subsidiaire bescherming. Dat de hier ingeroepen aanvraag tot verblijfsmachtiging (ingediend op 04/05.12006), indien deze zou leiden tot een gunstige beslissing, ook enkel (en ten minste tot 04/05.12011, d.w.z 5 jaar na indiening van de aanvraag) tot een tijdelijke verblijfsmachtiging leidt. Dat het resultaat van de gevraagde verblijfsmachtiging om medische redenen m.a.w. eenzelfde resultaat kent als het verblijf dat de betrokkenen heden reeds bezitten. Dat evenwel mocht het verblijf dat aan de betrokkenen toegekend werd op basis van subsidiaire bescherming ooit worden ingetrokken, en indien op dat ogenblik de hier ingeroepen medische context nog steeds aanwezig is, het de betrokkenen

vrijstaat alsnog een nieuw verzoek tot verblijfsmachtiging bij onze diensten in te dienen op basis van medische gronden."

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd verworpen als onontvankelijk en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Geheel ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat in de bestreden beslissing geheel terecht wordt aangehaald dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen en de aanvraag subsidiaire bescherming tot hetzelfde resultaat leiden bij een positieve beslissing, met name in eerste instantie een tijdelijk verblijfsrecht van één jaar dat elk jaar kan worden verlengd. Voor beide statuten geldt dat het tijdelijk verblijfsrecht pas definitief wordt na minstens 5 jaar vanaf het indienen van de aanvraag.

Verzoeker heeft dus geen belang bij een eventuele toekenning van een tijdelijk verblijfsrecht o.g.v. artikel 9.3 Vreemdelingenwet, en kan steeds een aanvraag 9ter Vreemdelingenwet indienen, mocht het statuut van subsidiaire bescherming worden ingetrokken.

Verzoekers vage beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging zonder voorwerp diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister op 15 februari 2007 instructies verstuurde naar de gemeente om verzoeker een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister toe te kennen met de beperking tijdelijk verblijf op grond van de in punt 1.4. vermelde beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

3.5. Blijkens de in punt 1.4. vermelde beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van een binnenlands gewapend conflict in Somalië in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.6. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 26 april 2006 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarin medische problemen van zowel verzoeker als zijn zoontje als buitengewone omstandigheden voor het indienen van de verblijfsaanvraag in België en voor toekenning van de verblijfsmachtiging worden aangehaald. Deze medische problemen worden gestaafd met stukken en blijkens het administratief dossier worden ook updates van de medische situaties verstuurd naar de gemachtigde van de minister.

3.7. Artikel 76bis van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, dat in werking trad op 10 oktober 2006, bepaalt het volgende:

“Art. 76bis. § 1. In afwachting van de inwerkingtreding van artikel 5, moet de vreemdeling die niet beschouwd kan worden als vluchteling en die medische elementen inroept, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, eerste en derde lid, van de wet van 15 december 1980, behalve indien hij reeds vroeger een aanvraag op basis van deze elementen heeft ingediend.

De betrokken vreemdeling kan zich op geen enkel moment beroepen op artikel 48/4 van dezelfde wet, tenzij hij een reëel risico loopt op andere ernstige schade in zin van artikel 48/4, § 2.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een machtiging tot verblijf verleent aan de vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, omdat hij van oordeel is dat deze op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, wordt deze machtiging verleend voor beperkte duur en wordt deze onbeperkt bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

De minister of zijn gemachtigde kan, gedurende het verblijf van beperkte duur van de vreemdeling, te allen tijde een einde stellen aan het verblijf van deze krachtens artikel 55/5 van de wet van 15 december 1980, en hem het bevel geven het land te verlaten.

De minister of zijn gemachtigde kan bovendien, gedurende een periode van tien jaar die volgen op de aanvraag tot machtiging tot verblijf, een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, wanneer hij deze machtiging bekomen heeft op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de toekenning van de machtiging.”

3.8. Uit het gestelde in punt 3.7. volgt dat, mocht verzoeker op basis van zijn aanvraag van 26 april 2006 overeenkomstig (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf worden verleend, hij onder de verblijfsprocedure valt zoals geregeld in artikel 76bis, §2, van de voormelde wet van 15 september 2006. Dit betekent dat deze machtiging tot verblijf verleend voor beperkte duur, onbeperkt wordt bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de machtiging werd aangevraagd, in casu op 26 april 2011, indien de medische redenen nog steeds aanwezig zouden zijn.

3.9. Blijkens de bestreden beslissing en de nota is de verwerende partij van oordeel dat verzoeker reeds een machtiging tot verblijf van beperkte duur is toegekend op grond van de subsidiaire bescherming wegens de situatie in Somalië. Zij vervolgt dat indien de aanvraag overeenkomstig (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet positief beoordeeld zou worden en verzoeker dus een machtiging tot verblijf zou verkrijgen, deze ook slechts een tijdelijk verblijf zou inhouden. En aangezien *“Voor beide statuten geldt dat het tijdelijke verblijfsrecht pas definitief wordt na minstens 5 jaar vanaf het indienen van de aanvraag.”* volgt hieruit volgens verwerende partij: *“Verzoeker heeft dus geen belang bij een eventuele toekenning van een tijdelijk verblijfsrecht o.g.v. artikel 9.3 Vreemdelingenwet, en kan dus steeds een aanvraag 9ter Vreemdelingenwet indienen, mocht het statuut van subsidiaire bescherming worden ingetrokken.”*

3.10. De Raad merkt op dat verzoeker wel degelijk belang heeft bij de (lopende) behandeling van zijn in punt 1.5. bedoelde aanvraag, daar blijkens artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet *“De subsidiaire*

beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.” Hieruit volgt dat aan verzoekers tijdelijk verblijf, verkregen op basis van de subsidiaire bescherming een einde kan komen indien de situatie in zijn land van herkomst wijzigt. Indien de gemachtigde van de minister de in punt 1.5. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp verklaard heeft, kan verzoeker niet meer bogen op enige (voorlopige) verblijfsgrond.

3.11. Te dezen dient rekening gehouden te worden met het feit dat in voorliggend geval de wetgever geen bepaling voorzien heeft die de gemachtigde van de minister toelaat verzoekers aanvraag om verblijfmachtiging zonder voorwerp te verklaren. Te dezen dient tevens rekening gehouden te worden met artikel 9 ter, §3, van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: “§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

3.12. De gemachtigde van de minister verstrekt weliswaar een garantie op behandeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing door te stellen “*Dat evenwel mocht het verblijf dat aan de betrokkenen toegekend werd op basis van subsidiaire bescherming ooit worden ingetrokken, en indien op dat ogenblik de hier ingeroepen medische context nog steeds aanwezig is, het de betrokkenen vrijstaat alsnog een nieuw verzoek tot verblijfsmachtiging bij onze diensten in te dienen op basis van medische gronden*”, doch deze garantie doet geen afbreuk aan de duidelijke wettekst geciteerd in punt 3.11. waaruit dient geconcludeerd te worden dat verzoeker bij het opnieuw indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, na het verlies van zijn subsidiaire beschermingsstatuut toegekend op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, riskeert geconfronteerd te worden met een beslissing waarbij zijn aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Bovendien veronderstelt de garantie op behandeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen verstrekt door de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing dat verzoeker opnieuw de verblijfsprocedure opstart en een aanvraag indient op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, waardoor verzoeker geen recht heeft op een voorlopige verblijfsvergunning. Indien verzoekers aanvraag niet zonder voorwerp verklaard wordt en verzoekers aanvraag dus reeds in de fase van behandeling ten gronde is, heeft verzoeker conform de reglementering recht op de afgifte van een voorlopige verblijfsvergunning (attest van immatriculatie).

3.13. Om alle voormelde redenen ontleent verzoeker dus wel degelijk belang aan het niet zonder voorwerp verklaren van zijn aanvraag overeenkomstig (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het derhalve kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister, zonder verzoeker daaromtrent te raadplegen, diens verblijfsaanvraag die gebaseerd is op medische redenen zonder voorwerp verklaart door te verwijzen naar de subsidiaire beschermingsstatus die toegekend werd wegens binnenlands gewapend conflict. De bestreden beslissing steunt niet op deugdelijke overwegingen.

3.14. Aangezien de schending van de materiële motiveringsplicht tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 mei 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA